

הסיפור שלי

סיפור מעורך השראה
לשולחן השבת

ממוקדים במשימה

הרב יוסף מינקוביץ

היה זה בשעות הערב של יום חמישי חורפי בשנת תשכ"ז (1967), כאשר באמצע סדר הלימוד בישיבה ב-770 ניגש אליי הרב בנימין קליין, אחד ממזכירי הרבי, כדי למסור לי הודעה: הרב חדקוב, מזכירו האישי של הרבי, מעוניין לפגוש אותי לאחר סיום סדר הלימוד, בשעה תשע וחצי בלילה.

דבר כזה היה כמעט חסר תקדים; הרב חדקוב לא נהג לזמן אליי תלמידי ישיבה. ואם הוא בכל זאת ביקש לפגוש אותי, משמעות הדבר שהרבי מעורב בכך. האם עשיתי דבר מה שאינו כשורה?

"האם אני היחיד שנקרא אליי?", שאלתי.

"יש עוד כמה", השיב הרב קליין.

תשובתו ניחמה אותי במידה מסוימת; אם הסתבכתי באיזו צרה, לפחות תהיה זו "צרת רבים"...

בשעה תשע וחצי ניגשתי למשרדו של הרב חדקוב, שהיה ממוקם בקצה המסדרון בקומת הכניסה של 770, עם עוד כמה תלמידים. החדר הזעיר היה בערך בגודל של ארון, אך עובדה זו לא הייתה מהדברים שיטרידו טיפוסים מסוגו של הרב חדקוב, ואיכשהו, הוא הצליח לנהל משם את כל מפעלו של הרבי.

כאשר כולנו דחוסים באותו משרדון, נודע לנו שנבחרנו לנסוע למלבורן, אוסטרליה. לאחרונה נפתחה שם ישיבת חב"ד עבור בוגרי

בית הספר העליון, והיא זקוקה לעזרה בשלבי התבססותה. תפקידנו יהיה להוות חלק מהגרעין הראשוני של תלמידי הישיבה, וכן לסייע לתלמידים המקומיים ולעודדם בלימודיהם. הייתה זו הפעם הראשונה שבה הרבי שלח קבוצה מעין זו - שבהמשך כונתה "התלמידים השלוחים" - והיינו צפויים להישלח לשם לתקופה של שנתיים. אולם, הרב חדקוב הציב שלושה תנאים מקדימים:

ראשית, לא מכריחים אותנו לנסוע. אם ניסע, הרי זה משום שבחרנו לנסוע מרצוננו, "מתוך שמחה וטוב לבב".

התנאי השני היה שההורים שלנו יביעו את הסכמתם לנסיעתנו; ושלישית, היה עלינו להציג אישור מרופא שמצבנו הבריאותי תקין.

"האם זה מגיע מהרבי?" שאל מישהו. שמנו לב שהרב חדקוב כלל לא הזכיר את הרבי.

הרב חדקוב תמיד נהג בדיפלומטיות מרבית, והוא נמנע מלענות על שאלה זו במפורש. "אם אומר לכם שזה מגיע ממקור כזה או אחר, תרגישו מחויבות לנסוע", הסביר, "והרי זה עתה אמרנו שעליכם לנסוע מרצונכם ומתוך בחירה".

"מתי אנו צפויים לנסוע?" שאל אחר.

"ככל שהדבר תלוי בנו, תוכלו לנסוע מחר. אך ראשית עליכם להסדיר את הגיירת הנדרשת ואת כרטיסי הטיסה".

זמן קצר לאחר מכן שמענו מהרב דוד רסקין, אחד ממנהלי הישיבה, מה היה מקור ההוראות הללו. "אנחנו לא הגשנו לרבי רשימת שמות של מועמדים", התעקש. "נבחרתם באופן אישי על ידי הרבי".

עד מהרה יכולנו לדווח לרב חדקוב שכולנו עמדנו בכל התנאים, והוא עדכן בכך את הרבי לאחר התפילה בשבת בבוקר.

בשומעו זאת, הודיע הרבי לרב חדקוב שבכוונתו לערוך התוועדות באותו יום. איש לא ציפה לכך. באותם ימים הרבי היה מתוועד בדרך כלל רק פעם בחודש בשבת מברכים, ובמועדים קבועים ומיוחדים לאורך השנה - אך זו הייתה סתם שבת רגילה.

בהתוועדות דיבר הרבי בהרחבה על אודות שליחותנו לאוסטרליה, תוך התייחסות לחג הפורים הקרב ובא. כפי שנאמר בנוגע למרכזי בסוף סיפור המגילה, "ושומעו הולך בכל המדינות" - עד למקום רחוק בקצה העולם, כך גם, המשיך הרבי, "הגיע הזמן לשלוח שלוחים לפינה נידחת, כדי לפעול שם ולהביא לשם את מעיינות החסידות".

הרבי בירך את הקבוצה לקראת צאתה, ומזג לכל אחד מאיתנו

«

מיזם מיוחד לשימור זיכרונות ועדויות על חייו ופועלו של הרבי מליובאוויטש. סיפור זה הוא אחד מני רבים שתועדו על ידינו בראיונות וידאו לאורך השנים. נכון להיום, מצויות בידינו מעל 1700 עדויות מכלי ראשון. אף שהשדלנו כמיטב יכולתנו לאמת כל פרט, תוכנם של הסיפורים משקף את דברי הרבי כפי שאלו הובנו בשעתו על ידי השומעים והשתמרו בזיכרונם.

MY ENCOUNTER
with the REBBE

משקה לאמירת "לחיים", תוך כדי שירה של הקהל כולו. כאשר סיים למזוג, נעמד הרבי ומחה כפיים במרץ לעידוד השירה, כשהוא רוקד ושר במקומו - היה זה מחזה יוצא מגדר הרגיל.

כעבור שבועיים, ערב לפני נסיעתנו הצפויה, הוזמנה קבוצת ששת התלמידים השלוחים על ידי הרבי ליחידות בחדור.

במשך עשרים דקות הגדיר הרבי את מטרת נסיעתנו לאוסטרליה, קרי: "להביא לשם 'נר מצווה ותורה אור', עד ל'מאור' שבתורה - פנימיות התורה, תורת החסידות", ועל ידי זה, בסופו של דבר, "לכבוש את מלבורן כולה, ולאחרי זה את כל אוסטרליה - לעשותה מדינה חסידית".

הרבי המשיך, "כיון שאצל חסידים, ובחורים בפרט, צריך כל ענין להתחיל מלימוד [תורה] הנגלה ולימוד [תורה] החסידות - הנה, תפקידכם שם לכל לראש הוא ללמוד בהתמדה ושקידה, הן נגלה הן חסידות, ובשופי גדול, בריבוי בכמות".

עם זאת, הוסיף הרבי, בזמננו הפנוי ובאופן שלא יפגע כלל בסדרי הלימוד, עלינו לפעול גם בהפצת היהדות, בשיתוף פעולה עם "צעירי אגודת חב"ד" והעסקנים המקומיים. אומנם, לא זו המטרה העיקרית שלשמה נשלחנו, אך בכוחה של פעילות זו להביא הצלחה רבה ומופלגה גם בלימוד התורה ועבודת התפילה, ולכן נחשבת גם היא ל"מציאות עיקרית ועבודה בפני עצמה". הרבי ביאר את הרעיון בהרחבה גדולה, תוך ציטוט דוגמאות מהתלמוד, מההלכה וממקורות תורניים נוספים.

אולם כאמור, תפקידנו העיקרי הוא, "לימוד התורה, נגלה וחסידות, מתוך התמדה ושקידה הכי גדולה, ובאופן של 'לימוד המביא לידי מעשה' - קיום המצוות בהידור, ועל ידי הכנה של עבודת התפילה - ולשמש בכל זה 'דוגמה חיה' לאחרים". המילים הללו, שעליהן שב וחזר הרבי כמה פעמים לאורך היחידות, עדיין מהדהדות באוזניי.

שעת הטיסה שלנו למחרת, בחברת קוואנטס האוסטרלית, נקבעה לשעות אחר הצהריים. הרבי הקדים להתפלל מנחה בשעה שתיים ורבע, במקום בשלוש ורבע כרגיל, כדי לאפשר לנו להצטרף למניין ולהספיק להגיע לטיסה בזמן. משם יצאנו הישר למכוניות ולאוטובוסים שהמתינו כדי להסיענו לשדה התעופה. על פי בקשת הרבי, יצאו כל חברי הנהלת הישיבה והתלמידים ללוותנו.

אחר כך גם הרבי יצא מדלת הכניסה של 770, ונעמד בחזית הבניין כדי ללוות אותנו בדרכנו. גשם קל טפטף בחוץ, ומישהו החזיק מטריה מעל לראשו, שעה שהמתין עד שאחרון הרכבים ייצא לדרכו.

את עשרים וחמישה החודשים הבאים באוסטרליה השקענו בלימוד תורה, מבלי להחמיץ אף לא דקה מסדרי הישיבה היומיים, שהחלו בשעה שבע בבוקר והסתיימו בתשע וחצי בלילה בימי החול.

זמן קצר לאחר שהגענו, התבקשנו למסור שיעור תורה שבועי עבור בני הקהילה המקומית. התכנון היה שאת השיעור - שנועד להתקיים בימי רביעי בשעה תשע בערב באחד הבתים - ימסור כל פעם אחד מהתלמידים השלוחים, על פי סבב תורנות. אך כאשר הרעיון הוצג בפני הרבי, הוא דחה אותו על הסף, ואף הביע פליאה על עצם השאלה. תלמידים אחרים יכולים למסור את השיעור, "אך לא ששת התלמידים השלוחים שנשלחו לשם כדי ללמוד תורה

בלבד! - אלא אם כן מדובר בפעילות המתקיימת לגמרי מחוץ לזמני סדרי הלימוד".

עם זאת, היו כמה פעילויות קהילתיות שלא התנגשו עם סדרי הישיבה, ושבנה התאפשר לנו להשתתף. סייענו לנהל מחנה קיץ במשך שבועיים במהלך חופשת הקיץ האוסטרלית, ולי יצא לבלות שבוע עם חבר נוסף בפעילות הפצת יהדות בעיר אדלייד, בירת אוסטרליה הדרומית. במהלך חג הסוכות גם נסענו לסידיני לכמה ימים, כדי להסתובב בין בתי הספר הציבוריים ולשאת דברים בנושאי יהדות בפני מאות תלמידים יהודים הלומדים בהם.

כמה שנים אחרי שחזרנו מאוסטרליה, צעדתי לאורך שדרת קינגסטון בקראון הייטס, כשלפתע פנה אליי בחור ישיבה.

"האם היית באוסטרליה לפני כמה שנים?", שאל.

"כן", עניתי.

"והאם ביקרת בחג הסוכות בבית הספר העליוני לבנים 'רנדוויק' ודיברת על ארבעת המינים?"

"כן. ומי אתה?"

שמו הוא אריה סלומון. "כאשר חבריי ואני ראינו אתכם עומדים שם ומדברים בנושאי יהדות מתוך ביטחון שכזה", הסביר, "החלטנו שאנחנו צריכים להיות כמוכם. עזבנו את בית הספר הציבורי, ובסופו של דבר הלכנו ללמוד בישיבה". כיום הוא מתגורר בסידיני, ומשמש בעצמו כשליח חב"ד.

הרב יוסף מינקוביץ משמש משנת תשל"ג (1973) כמנהל בית הספר לבנות "בית רבקה" במונטריאול. הוא רואיין בחודש שבט בשנים תשע"א (2011) ותש"פ (2020).

לזכות אבינו היקר הרב יעקב של מינסקי ולעילוי נשמת אמנו היקרה מרת שיינא באשע בתיה ע"ה הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויזבד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

< תשכ"ז (1967) — במהלך התוועדות פורים, דיבר הרבי בכאב נגד התופעה של ניהול ויכוחים או דו שיח עם כמרים. ראשית, הסביר הרבי, יש בכך איסור תורה מפורש של "אל תפנו אל האלילים", כפי שפוסק הרמב"ם בהלכות עבודה זרה, "שציוונו הקב"ה שאסור לקרות באותן ספרים". שנית, על פי רוב, אותם המתיימרים לייצג את היהדות בדרך כלל "אינם אווזים מתורת משה, ואינם מתנהגים על פי שולחן ערוך... עיקר ידיעתם היא בנצרות, ואילו בנוגע ליהדות... יודע הכומר יותר טוב ממנו מה שכתוב ברמב"ם ובשולחן ערוך". שלישית, "רוב אלו שהשתתפו בדרישה, כל ההנאה שלהם היא מעצם העובדה שהגוי מזמין אותו ומציג אותו כ'בא'כוח' של יהודים... ובפרט שלאחר מכן יתפרסם הדבר ב'כותרת ראשית', ועוד עם 'תמונה' שבה רואים שהוא מניח את ידו על כתפו של הכומר" - בדומה להנהגת היהודים בזמן המגילה "שנהנו מסעודתו של אותו רשע" ובכך הובילו לגזירות המון, וההיפך הגמור מהנהגת מרדכי היהודי, אשר "לא יכרע ולא ישתחוהו". י"ד אדר ב'